

“En-el-Hak”

Günay Ertekin*

*aynaydın da sen
artık o sadece yansıtıyordu
aydınlığını sana*

L. Erbil

Her öykü bir yolun öyküsüdür, hangi denize ulaşırsa ulaşınsın her ırmak aktığı yerlerin toprağını taşır, her rüzgar üzerinden estiği çiçeklerin tohumlarını dinlendiği ırmağa döker. Her anı bir sonraki yaşanmışlığı belirler.

Son gördüğümüz sureti aklımızda tutarak, yüzümüzü aynadan öteye çeviriyoruz. Aklımızın gözünde saklı tuttuğumuz bu suretle birlikte başka bir yüzü aramaya yollara düşüyoruz. Dünyayı ellerinde tutamayanların kendilerini kolayca teslim ettikleri bir bulanık halinde, aslında içimizde olanı birçok kapının ardında arıyoruz. Hayatın, hayatımızın öyküsü bu.

Çünkü insan arayışı arzular. Fakat arama fikrinin taşıdığı korkunun öyle kolayca üstesinden gelinemez. Tutkulu ruh, bulunanın ateşiyle tüketilmekten kaçınmak için binlerce bahane bulur. Bu nedenle her bir arayış, bin bir bahanenin gölgesinde başlar. Kimi sıkışıp kalır kendi ruhunda ve ruhunda bahanelerin, kapıları sıkıca kapar, yüzünü gizler “kendinde olandan”; kimi ruh, bilir, kavuşmak için, bilmek için aramak gerektiğini, düşer yola, eskitir pabuçlarını.

“Aramak bulmanın aslıdır” der eski bir doğu atasözü, lakin bunu fark etmek için, yola bir kez olsun düşmek, gitmeyi göze alıp her şeyini ortaya koyabilmek gerekir. Yola çıkmak, bulmayı göze almaktır ne de olsa.

İşte *Kuşlar Meclisi* böyle bir arayışın, sırrı kalın bir aynada yansımalarının öyküsüdür. Sizin, bizim, herhangi bir insanın –hem aramaya korkanın, hem aramaya gidenin- düştüğü ya da kaçtığı yolun, vardığı sonun yansımasıdır aslında (giden de kalan da bir sonu kucaklar, bunun kaçıışı yoktur) aradıklarına yüzlerini dönen ruhtar, aradıkları kutsallık her ne ise onun makamına yol aldıkları gerçek uçuşlarında ne kadar deneyimsiz de olsalar kanatlarının onları taşıdığını hissedebilirler.

---

* Dramaturg, Semaver Kumpanya

Asıl korku bulamamak değil, bulduğunu bilememektir. Karanlık ruhlar tutsaklıklarında, kendilerini “sığınma” adı altında kapattıkları güvenli odalarında, kimi zaman gitmekten, arayıp da bulamamaktan korktukları için düşlerinden saklanırlar. Oysa düşler nerde olursa olsun gelip bulur insanları. Yoldan kaçış yoktur, sadece yolu uzatmak vardır, ucundan da olsa elini uzatamamanın korkaklığı...

Her arayan bir cevher mi bulur ya da büyük bir mucize mi? Haşa! Bakın ne cevher var burada, ne mucize. Ama bir taş ki kendi benliğine ait, güzel, parlak ve içten bir taş var: Atımı uzaktayken herkesin erişmek istediği... Bulmak fikri neden bu kadar gücüne gider bulamayanların. Anlaması zor değil, taş görenin cevheridir, cevher nerede olduğunu bilenin malıdır. Bulmak ancak yola düşene reva olur.

Bir kahramanlık öyküsü değil bu, kahramanlığın “öz”de gizlendiğinin; arayışın kendisinin bulmanın sureti oluşunun öyküsü. Her şey bir göz aldatmacası. Ufuk çizgisi başka bir ufku belirliyor yalnızca. Aynadaki sırrı biraz kazıyınca, kendini gördüğü yerde dünyayı, dünyanın olduğu yerde kendini görüyor insan. Gölgesini güneşte kaybetmiş olmanın huzuruyla durduğu yere dönüşüyor suret.

Şimdi, o koltukta oturan size soruyoruz, bütün dizgi hatalarımızdan temizlenmiş yüzünüz, yalnızca baş sayfası okunabilir halinizle, siz neredesiniz? Tekrar tekrar kendi içine kapanan bunca öykünün, bunca masalın, bunca yansımanın arasında uyandığında yoksul bir akbaba gibi kendi belleğine saplanmış kalmış siz, rahat koltuğunuzda otururken sizi dürtüklemeyi deneyen bu oyunun, götürmesine izin verecek misiniz sizi? Çünkü insan istemedikçe kimse onu o uzun yolu koşturamaz.

Belki de yolu, yolculuğu kabullenmeden önce hatırlanması gereken şudur : deniz yola düşmeseydi, karayı bunca aramasaydı, dalgaların güzelliği bizden saklı kalmaz mıydı...